

LAURIE GILMORE

De
DAISY CHAIN
BLOEMEN
WINKEL

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Daisy Chain Flower Shop*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: © Lucy Bennett / HarperCollins Publishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associate

Kaart: © Laura Hall

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1964 2

ISBN 978 94 027 7691 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk mei 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LOGANS BOERDERIJ

HAZELS HUIS

DE
DAISY CHAIN
BLOEMEN-
WINKEL

DE
APPLE PIE
IJSSALON

DIEREN-
WINKEL

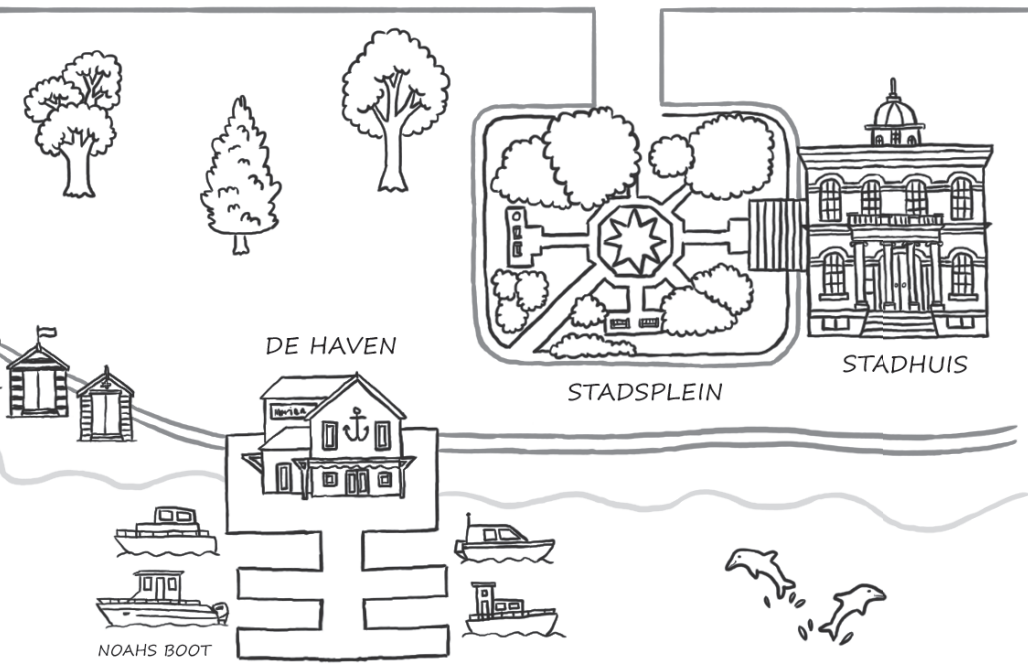
HOTEL & SPA

DREAM HARBOR

CENTRAL AVE

Playlist

- DAISIES** – Justin Bieber
- that way** – Tate McRae
- Golden** – Harry Styles
- Feel Something** – Clairo
- Wood** – Taylor Swift
- Vodka Cranberry** – Conan Gray
- goodnight n go** – Aria na Grande
- Already Over** – Sabrina Carpenter
- National Anthem** – Lana Del Rey
- I Think He Knows** – Taylor Swift
- Risk** – Gracie Abrams
- Spring Into Summer** – Lizzy McAlpine
- Look At That Woman** – ROLE MODEL
- Paper Rings** – Taylor Swift
- Satellite** – Harry Styles
- What I Want** – Morgan Wallen
- Rein Me In** – Sam Fender
- House Tour** – Sabrina Carpenter
- So Easy** – Olivia Dean
- The Fate of Ophelia** – Taylor Swift
- undressed** – sombr
- Accidentally In Love** – Counting Crows
- Lover** – Taylor Swift

Hoofdstuk een

Daisy Scott, de huidige eigenaar van de Daisy Chain Bloemenwinkel, was slechts één Daisy in een lange rij Daisy's. Haar moeder heette Daisy. Haar grootmoeder heette Daisy. Net als een ketting made-liefjes was er een hele lijn Daisy's in haar familie, en dat ging tot minstens honderd jaar terug. De vrouwen in haar familie waren net zo zorgvuldig in het overdragen van de naam en de bloemenwinkel als in hun zorg voor de bloemen. Het was best ouderwets, maar ze was er al jaren geleden mee opgehouden zich ertegen te verzetten. Voor zover Daisy echter wist, was zij de eerste die vervloekt was.

Niet dat ze echt in vervloekingen geloofde. Tenminste, eerst niet. Vooral omdat het geen 1850 meer was en ze nog een werkend brein had. Ze had het idee volledig verworpen. Die drie bruiloften waarvoor zij de bloemen had verzorgd mochten dan binnen een jaar zijn gestrand, maar voor zover zij wist waren Jeanie en Logan nog steeds gelukkig met elkaar. Telde dat dan niet mee?! En ja, ze had een ex-man en een ex-verloofde, maar haar eigen ongelukkige liefdesleven kon niet op de een of andere manier op anderen afstralen, toch? Dat zou bizar zijn.

Het hele idee was bizar, en ze wist niet eens zeker of het de inwoners van het stadje iets uit zou maken als burgemeester Kelly niet zes maanden geleden tijdens een drukbezochte bijeenkomst een vaag verhaal over een droom had verteld. Hij had blijkbaar een donkere wolk boven de bloemenwinkel zien hangen en dat was genoeg voor de Dreamers om er een heel verhaal omheen te spinnen. De verhalen over haar eigen duistere verleden en het spoor van verbroken relaties dat ze achterliet waren enorm overdreven, maar hadden zich als een lopend vuurtje verspreid.

Daisy had sindsdien alleen nog maar opdrachten voor begrafenissen gekregen – met uitzondering van de bruiloft van Jeanie en Logan – maar dat was allemaal dankzij Annie. Die vrouw kreeg alles voor elkaar. De burgemeester vond het vreselijk dat ze minder klanten had en kocht elke zaterdag gemengde boeketten om het goed te maken. Maar één boeket per week maakte het verlies aan inkomsten van bruiloften niet goed.

Die man was onverbeterlijk.

Toch weigerde ze te geloven dat ze echt vervloekt was. Ze gaf de roddels en haar eigen onvermogen om een goede partner te kiezen de schuld van haar huidige situatie. Het kon geen vloek zijn. Maar net zoals het haar niet was gelukt om in de vierde klas van haar naam af te komen terwijl ze wanhopig iedereen had geprobeerd over te halen haar Jade te noemen, hield haar ontkenning van de vloek geen stand. Niet in haar hoofd en niet in werkelijkheid.

Terwijl ze achter de toonbank van de winkel stond, met de vroege aprilzon die door het glas-in-loodraam boven de deur naar binnen scheen en een kaleidoscoop van kleuren op de versleten houten vloer wierp, kwam haar ex-verloofde binnenwandelen met zijn nieuwe verloofde en bevestigde eens en voor altijd het bestaan van vervloekingen.

Een donkere wolk, inderdaad.

Verdorie...

‘O, hoi David!’ *Nou, dat klonk wel erg vrolijk. Hou je in, Daisy. Zo’n feest is het niet om je ex te zien.* ‘Wat brengt jou hier?’ vroeg ze, terwijl ze nonchalant wat bloemblaadjes en stukjes blad van de toonbank veegde van de enorme rouwkrans waar ze aan had gewerkt.

Dit was prima. Het was helemaal prima dat haar ex, die ze sinds de breuk niet meer had gezien en die niet eens in deze stad woonde, zomaar op een willekeurige dinsdagmiddag in haar winkel opdook. En dat hij er nog steeds even knap uitzag; zijn blonde haar zat perfect in model, waardoor zijn scherpe jukbeenderen en sterke kaaklijn mooi uitkwamen. Het was helemaal prima.

‘Hé Daisy.’ Haar ex, de man met wie ze de rest van haar leven had willen delen, hield zijn hoofd schuin terwijl hij haar aankeek. Het was een blik vol medelijden. Een blik die zei dat hij met haar te doen had, alsof

haar een vreselijke tragedie was overkomen. Maar de enige tragedie was dat hij haar een maand voor hun bruiloft had gedumpt. Via een appje. Ze wilde dolgraag dat ze kon zeggen dat ze hem haatte. Dat ze over het hele fiasco heen was. Dat het haar niet tot in haar ziel raakte dat hij na slechts een jaar alweer verloofd was, terwijl zij niet eens één date had gehad. Maar ze kon niets van dat alles zeggen.

Daisy wilde liever een Jade zijn. Het zou beter zijn als haar gevoelens net zo donker waren als het zwarte gedeelte van haar garderobe. Maar eigenlijk was Daisy nog steeds het kleine meisje dat door haar moeder in gele jurkjes gehuld werd tot haar negende. Daisy was zachtaardig. Daisy was nog steeds verliefd op David. En dat nam ze zichzelf erg kwalijk.

‘Hoi Daisy! Wat fijn om je eindelijk te ontmoeten! Je hebt echt een schattige winkel,’ kigde de vrouw aan Davids arm terwijl ze om zich heen keek in de overvolle winkel.

Hailey.

Daisy kende haar naam alleen door het uitgebreide internetonderzoek dat ze had gedaan nadat David het had uitgemaakt. Hailey werkte als marketeer voor een bedrijf in de stad, was een Leeuw, hield van brunchen en, voor zover Daisy had kunnen zien, bracht al haar vrije tijd door in de sportschool of met het drinken van matcha lattes, iets wat ze dolgraag deelde op haar socials. Hailey had een veel coolere naam dan Daisy.

Daisy wilde eigenlijk een hekel aan haar hebben, maar Haileys glimlach was zo oprecht toen haar ogen van de gekoelde rozen naar de gedroogde boeketten en de potplanten in de etalage dwaalden dat het haar niet lukte. Hailey leek aardig. Ze was knap. Eerlijk gezegd begreep Daisy wel dat David zich aangetrokken voelde tot haar.

‘Insgelijks. Eh... wat brengt jullie hier?’

Vertaling: wat doen jullie in vredesnaam in mijn stad en zijn jullie mijn winkel binnengekomen om me eraan te herinneren hoe waardeloos mijn leven momenteel is?

Daisy’s gezicht deed pijn door de geforceerde glimlach die ze produceerde. Ze zou zich echt niet van haar stuk laten brengen door Davids meelijwekkende blik.

Hailey glimlachte stralend naar David met haar perfect rechte tanden en David, Daisy's David, glimlachte dolverliefd naar haar terug. Daisy dacht dat ze misselijk werd. 'We zijn op zoek naar een trouwlocatie en ik herinnerde me hoe schilderachtig Dream Harbor was,' zei hij, alsof dit volkomen normaal was, alsof het niet over haar stad, haar leven, ging. 'We gaan vanmiddag de herberg bekijken en morgen de kerstboomkwekerij.'

'Ze zien er allebei zo mooi uit!' Hailey bleef stralen en de burrito die Daisy bij het ontbijt had gegeten, kwam steeds verder omhoog in haar keel.

'We zoeken natuurlijk wel iemand anders voor de bloemen, ook al trouwen we hier. Anders zou het wel erg gênant worden,' zei David lachend.

'Ja, natuurlijk, logisch.' Daisy dwong zichzelf ook te lachen, maar het klonk meer als een blaf. Haileys ogen werden groot van bezorgdheid bij het geluid.

Dit leek wel een marteltechniek waarvan ze het bestaan nog niet kende. Ze wist niet waar ze zich meer aan stoorde: dat haar ex misschien wel met zijn gloednieuwe vriendin in haar geboortestad zou trouwen of dat ze er niets aan zou verdienen. Het deed haar bijna uitbarsten in een waanzinnige lach. Of misschien wel helemaal, want Hailey keek alsof ze elk moment de spoedeisende hulp kon bellen om haar te laten onderzoeken.

'Ik hoop niet dat je dit ongemakkelijk vindt...' David hield zijn hoofd weer schuin alsof hij naar een gewonde puppy keek. 'Ik dacht gewoon: het is nu een jaar geleden en we zijn allebei verdergegaan...'

'Zeker weten!' Hemel, waarom kwam dat er zo luid uit? Ze leek de controle over haar stem kwijt te zijn. Ze lachte weer als een hyena en Hailey deinsde een paar stappen achteruit.

'Ik kijk even rond,' zei ze terwijl ze wegliep, al wierp ze David nog een blik toe die duidelijk zei dat ze van hem verlangde dat hij dit gedoe met zijn ex oploste.

'Kijk, Daisy'tje.' David boog zich naar haar toe, met zijn gespierde armen op de toonbank. De geur van zijn dure eau de cologne overstemde de aardse geur van bloemen.

‘Noem me niet zo,’ fluisterde Daisy, hoewel haar hart een sprongetje maakte bij die oude bijnaam. Ze was echt vervloekt. Ze was gedoemd om mannen te kiezen die niet van haar hielden.

‘Sorry, een oude gewoonte.’ Hij schonk haar weer die verdraaid charmante glimlach, die haar had doen geloven dat hij van haar hield. ‘Ik wilde alleen maar zeggen, als dit te heftig is, gaan we meteen weer... Maar Hailey vindt dit stadje geweldig... en ik dacht dat we hier als volwassenen mee om konden gaan.’

‘Natuurlijk vindt ze het hier leuk. Iedereen vindt het hier leuk,’ beet Daisy hem toe. Ze deed haar uiterste best om David niet te laten zien hoe ellendig, hoe alleen, ze zich voelde.

Het was waar. Iedereen was dol op Dream Harbor. Op de een of andere manier was ze dat feit volkomen vergeten in het jaar dat ze weg was geweest. Het jaar dat ze met David had doorgebracht. Ze was bij hem ingetrokken, in zijn appartement dicht bij de stad, zodat hij dicht bij zijn werk woonde en met zijn vrienden kon uitgaan.

Ze was vergeten hoeveel ze van dit kleine winkeltje hield, hoezeer ze haar vrienden miste en hoe graag ze haar ouders en grootouders zag.

Niet dat ze het zou toegeven.

Niet dat het niet nog steeds voelde alsof ze in zekere zin gefaald had.

Voorals het om de liefde ging.

Om een relatie.

Ze mocht dan van deze winkel houden, dat veranderde niets aan het feit dat ze elke dag weer werd herinnerd aan wat ze verloren had.

De bel boven de deur klingelde toen er een nieuwe klant binnenkwam, waardoor Daisy even op adem kon komen. Ze herkende hem ergens van. Het café, misschien? Of Jeanies bruiloft! Elliot. Dat was het. De man met de bril die steeds naar haar staarde. Net zoals nu. Hij keek als een hert in de koplampen wanneer Daisy zijn blik ving. Maar wel een schattig hert, met een lichte bloes op zijn wangen en warrig haar, alsof hij net wakker was geworden.

Daisy wist niet of het door Davids waardeloos knappe gezicht kwam, Haileys perfecte, door de sportschool getrainde billen of de herinnering aan hoe Elliot haar die avond op de bruiloft had aangekeken, alsof hij

misschien zelfs naar haar verlangde, waardoor ze deed wat ze vervolgens deed. In ieder geval zat er geen verstandige beredenering achter.

Maar als je tegen een vloek vocht, kon je misschien beter niets beredeneren.

‘Ik meen het, David, ik zit er niet mee. Zoals je al zei, zijn we allebei verdergegaan met ons leven.’ Daisy glimlachte en zwaaide naar Elliot in de deuropening. ‘Sterker nog, hier is mijn nieuwe vriend. Kom eens kennismaken, Elliot!’

Hoofdstuk twee

Elliot had de bloemenwinkel om twee redenen gemeden. Beide hadden te maken met de bijna hysterische vrouw die hem nu wenkte en hem haar vriend noemde.

Daisy.

Lieve, zachte Daisy.

Daisy, aan wie hij veel te veel had gedacht sinds ze in de stad was aangekomen. Hij woonde er pas een paar maanden en vroeg zich nog steeds af waarom hij juist dit stadje had gekozen om zich in te verschuilen. En toen was zij daar geweest, terwijl ze was binnengestormd op een stadsbijeenkomst alsof ze de burgemeester was.

En hij had meteen het gevoel gehad dat zij de ware was voor hem.

Een vreselijke gewoonte van hem.

Dat was reden nummer één om de mooie kleine bloemenwinkel in Main Street en zijn mooie eigenaresse te vermijden. Elliot was naar Dream Harbor verhuisd om de liefde te vergeten. Om er helemaal aan te ontkomen, als dat mogelijk was. Na twee jaar was hij er nog steeds niet in geslaagd het gevoel te hebben gefaald en het verdriet van zijn scheiding van zich af te schudden, en hij stond niet te springen om het opnieuw te proberen.

Hij kende Daisy nauwelijks. Maar hij kende zichzelf en hij wist nu al dat hij tot over zijn oren verliefd op haar was, alleen al door de manier waarop ze met iedereen bekvechtte tijdens de bijeenkomsten en door hoe ze eruitzag in een strak zwart T-shirt. Zoals het T-shirt dat ze nu droeg. Zelfs met het verbleekte schort met madeliefjesprint eroverheen kon hij zien hoe het haar rondingen accentueerde.

Elliot slikte moeizaam.

Hij zou niet naar Daisy's rondingen moeten kijken. Als hij zich liet leiden door Daisy's rondingen zou hij vast en zeker niet komen waar hij moest zijn. Tenminste, niet op de lange termijn. Op de korte termijn zouden Daisy's rondingen hem naar allerlei fantastische plekken kunnen leiden, daar was hij van overtuigd.

Maar daar ging het niet om, want de tweede reden waarom hij bij haar weg was gebleven was nog gekker, maar hing ergens samen met de eerste. Daisy was vervloekt. Niet dat Elliot in vloeken geloofde, maar volgens de roddels liet Daisy een spoor van gebroken harten achter zich, en Elliots hart was al gebroken genoeg. Hij was er vrij zeker van dat het niet eens meer werkte, dus hij zou niet eens moeten kijken naar Daisy's zwarte T-shirt.

'Elliot.' Daisy's stem trok zijn aandacht van haar shirt naar haar gezicht. Ze had haar ogen opengesperd en keek hem bijna smekend aan. Ze wilde duidelijk dat hij het vreemde spelletje meespeelde, maar Elliots gedachten bleven maar bij één ding hangen. *Ze weet hoe ik heet.*

Elliot had de neiging om op te gaan in de massa. Om zich te verstoppen, zei zijn broer. Hij was gewoon verlegen, hield zijn moeder vol. Maar Elliot wist niet zeker of het een van beide was. Hij was een observator. Hij keek graag naar mensen en had weinig behoefte om zich overal in te mengen. Iets wat de meeste mensen griezelig of saai vonden.

Maar ergens in de loop der tijd had Daisy zijn naam leren kennen.

En blijkbaar had ze hem nu nodig. 'Kom even kennismaken,' zei ze nog eens, luider dan daarnet. 'Je herinnert je David vast nog wel, mijn ex. Ik heb je over hem verteld.' Ze trok dramatisch haar wenkbrauwen op, alsof ze wachtte tot hij zich zijn tekst herinnerde.

Het was tijd om zich in de actie te storten.

'David, juist, natuurlijk,' zei hij, terwijl hij naar voren stapte om de man de hand te schudden. 'Leuk je te ontmoeten.' Als er één ding was dat Elliot begreep, was het wel hoe pijnlijk en gênant het kon zijn om je ex en diens nieuwe partner tegen te komen. Hij had het al te vaak meegemaakt voordat hij hierheen verhuisde.

Daisy zei geluidloos 'dank je wel' over Davids schouder en snelde om

de toonbank heen naar Elliot. Ze greep zijn hand vast en verstrengelde hun vingers. Elliot moest een verraste zucht onderdrukken. Zijn hand was al heel lang niet meer door een ander vastgehouden. En Daisy's hand was zo warm, klein en perfect.

'Ik wist niet dat je een ander had,' zei David, die duidelijk nog steeds probeerde te bevatten wat er aan de hand was, terwijl Elliot zijn kalmte probeerde te bewaren. Hij voelde zich even weer een tiener door hoe die vrouw zijn hand vasthield.

'Ja, ik heb een relatie.' Daisy leek nog steeds een beetje van slag, dus Elliot gaf haar een zacht kneepje in haar hand. Ze keek hem met een verraste glimlach aan. 'Ik heb een relatie,' herhaalde ze, terwijl ze haar rug rechtte. 'Niet iedereen kondigt nieuwe relaties aan op social media, David.'

David fronste, maar Daisy was plotseling niet meer te stuiten. Ze had haar ogen op Elliot gericht. 'Hij heet Elliot en hij is...' Haar stem stakte en haar ogen werden groot van paniek. *Oké, ze had zijn naam onthouden, maar blijkbaar was dat alles.*

'Ik ben architect,' zei hij, terwijl hij zijn aandacht weer op David richtte en wegkeek van Daisy's amberkleurige ogen. Hij wist niet eens dat die bestonden. Amberkleurige ogen. Hij schudde zijn hoofd. Dat deed er nu niet toe. 'Ik ben bezig met een nieuw ontwerp voor de herberg.'

Toen ze iets over de herberg hoorde, kwam de onbekende vrouw die ook rondliep in de winkel, duidelijk Davids nieuwe vriendin, snel weer naar hem toe.

'Gaan ze binnenkort verbouwen? Ik zou het vreselijk vinden als dat voor overlast zou zorgen op onze trouwdag.' Ze fronste haar wenkbrauwen bezorgd.

'Dan kun je misschien beter ergens anders kijken,' flapte Daisy eruit, al leek ze er meteen spijt van te hebben toen het gezicht van de vrouw betrok.

Elliot probeerde zijn glimlach te onderdrukken toen hij eraan toevoegde: 'Je weet hoe dat soort projecten gaan, waarschijnlijk is het een tijdje een behoorlijke puinhoop. Persoonlijk zou ik er niet aan beginnen.'

Daisy kneep in zijn hand als een stille dankbetuiging, en Elliot had zich al heel lang niet zo tevreden over zichzelf gevoeld. Misschien zelfs nooit. Leugentjes verzinnen met Daisy tegenover haar ex en zijn vriendin zou weleens zijn nieuwe favoriete bezigheid kunnen zijn. Hij moest echt vaker de deur uit.

‘Oké, daar zullen we rekening mee houden.’ Davids blik schoot van de een naar de ander, alsof hij nog niet goed wist wat hij hiervan moest denken. Vol zelfvertrouwen, en euforisch door Daisy’s handdruk, liet Elliot haar hand los en sloeg zijn arm om haar schouder. Hij drukte haar stevig tegen zich aan.

En als hij had gedacht dat het vasthouden van haar hand zijn wereld op zijn kop had gezet... Hoe het voelde toen haar hele lichaam tegen hem aan werd gedrukt was haast onbeschrijflijk. Hij moest écht vaker de deur uit.

Als Daisy hierdoor verrast of afgeschrikt was, liet ze dat niet merken. Sterker nog, ze legde haar hoofd op zijn schouder alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

David kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Sinds wanneer zijn jullie ook alweer een stel?’

‘Sinds een maand, ongeveer,’ zei Daisy, terwijl Elliot tegelijkertijd zei: ‘Sinds afgelopen herfst.’ Jeetje, zelfs in zogenaamde relaties zat hij niet op één lijn met zijn partner.

Daisy lachte weer manisch, alsof ze elk moment kon instorten. Elliot trok haar steviger tegen zich aan, alsof hij haar zo kracht kon geven.

‘Is het echt pas een maand?’ zei hij lachend. ‘Je weet wat ze zeggen, de tijd vliegt als je het gezellig hebt.’

‘Juist, maar...’

‘Jullie hadden toch een afspraak?’ Daisy onderbrak David voordat hij nog meer vragen kon stellen of de betekenis van die zin in deze context kon betwisten, want eigenlijk sloeg het nergens op.

‘We kunnen inderdaad beter gaan,’ zei Hailey, die graag elk excuus leek aan te grijpen om deze ongemakkelijke situatie te ontvluchten.

‘Je hebt gelijk.’ David wierp hun nog een laatste wantrouwende blik toe voordat zijn verloofde hem de deur uit sleurde.

‘Het was leuk jullie te zien!’ kigde Daisy. ‘We zouden een keer op dubbeldate moeten gaan! Kom gerust nog eens langs, voel jullie welkom!’

Daisy bleef maar gekke afscheidskreten roepen tot ze allebei weg waren, en toen liet ze hem haastig los. Ze slaakte een ongelooflijk lange zucht van verlichting, gevolgd door wat intens gejammer.

Elliot bleef rustig staan tot ze klaar was.